

РЕШЕНИЕ

№ 6651

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6307** по описа за **2023** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, депозирана от Началник на 05 Районно управление към СДВР срещу Решение № 1221 от 15.03.2023г., постановено по НАХД № 1053/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/. Със същото е отменено Наказателно постановление № 407/14.12.2022г., издадено от ВПД Началник на 05 Районно управление към СДВР, с което на В. П. С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100.00 лв. на основание чл.218б от НК.

В касационната жалба се излага становище, че постановеното съдебно решение е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Претендира се отмяна на постановеното решение и потвърждаване на атакуваното НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител поддържа касационната жалба. Претендира разности.

Ответникът – редовно уведомен, не се представлява. Не изразява становище.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, чрез представителя си, моли решението на СРС и процесното НП да бъдат отменени.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество, е основателна. Съображенията за това са следните:

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства, е установил от фактическа страна, че на посочената в НП дата и място, жалбоподателят е извършил кражба при условията на чл.194 ал.3 от НК, както и че по отношение на него са налице предпоставките на чл.218б от НК за налагане на административно наказание.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че НП е издадено от компетентен орган, в предвидените в ЗАНН давностни срокове, както и че нарушението е безспорно установено от фактическа и правна страна. За да отмени процесното НП, съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът е счел, че отказът на прокурора да образува наказателно производство не е връчен на жалбоподателя и по този начин е нарушено съществено правото на защита на последния. Позовал се е на съдебна практика на АССГ, част от която е неотнормима към процесния случай, а останалата преповтаря чрез техниката „копи-пейст“ предходната. Ето защо, е отменил атакуваното НП.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но неправилно, по следните съображения:

Съдът споделя доводите, че административнонаказателното производство, макар и образувано в хипотезата на чл.36 ал.2 от ЗАНН - без съставяне на АУАН, следва да се развие по регламентираните в ЗАНН правила. Горното е гаранция за спазване правата на страните и изясняване на обективната истина. Съдът се съгласява със становището, че нарушителят следва от най-ранната фаза на процеса да узнае в какво се състои противоправното му поведение, за да може своевременно да организира защитата си. Именно затова се е наложила съдебната практика, според която е необходимо да е налице идентитет по отношение на фактите, изложени в акта на прокурора и тези, включени в предмета на доказване и част от съдържанието на НП.

Съдът счита обаче, че правилата за връчване на АУАН не следва, без съответната законова регламентация, автоматично всякога да се пренасят към актовете на прокурора и по-специално към този, с който се отказва образуване на наказателно производство.

На първо място, подобно задължение за връчване на акта по чл.213 НПК на извършителя на деянието, няма нито в НПК, нито в ЗАНН. Според цитираната разпоредба от НПК, постановление за отказ да се образува наказателно производство се връчва само на пострадалия или неговите наследници, на ощетеното юридическо лице и на лицето, направило съобщението.

На следващо място, доколкото евентуална жалба срещу постановлението на прокурора няма суспензивен ефект, то не е налице пречка да се развие административнонаказателно производство по реда на чл.36 ал.2 от ЗАНН. В случай на отмяна на прокурорския акт и образуване на наказателно производство, законодателят е предвидил механизма по чл.70 и сл. за възобновяване на производството по ЗАНН /В този см. Р №252/07.02.2023г. по КАНД №3164/2022г. на

АдмС- П./.

Освен това, в конкретния случай, от материалите по прокурорската преписка се установява, че проверката от самото начало е водена срещу жалбоподателя С.. Последният е заловен и задържан на местопроизшествието, върнал е отнетата вещ и е дал обяснения, в които е признал, както авторството, така и извършването на деянието.

При тези обстоятелства, съдът намира, че с невръчването на постановлението за отказ да се образува наказателно производство, правото на жалбоподателя да узнае своевременно всички съставомерни признаци на деянието, за което е привлечен към отговорност с обжалваното НП, не е нарушено. Възприемането на обратното становище и издигането в абсолютен невъведен от законодателя изискване за връчване на акта на прокурора, с който се отказва образуване на наказателно производство, на практика би осуетило в сериозна степен провеждането на т.нар. съкратена процедура по чл.36 ал.2 от ЗАНН, респективно – в своевременното реализиране на административнонаказателна отговорност и осъществяване целите на генералната и специалната превенция на наказанието.

Не на последно място, съдът съобрази и това, че доводи в подобна насока не са наведени в жалбата .

С оглед горното, съдът намира, че са налице касационни основания за отмяна на решението на СРС. Предвид обстоятелството, че делото е изяснено от фактическа страна от първостепенния съд, няма пречка да се постанови друго решение, с което бъде потвърдено оспореното НП.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция, съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП). С оглед ниската фактическа и правна сложност на делото, съдът счита, че в тежест на касатора следва да бъде възложено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1221 от 15.03.2023г., постановено по НАХД № 1053/2023г. по описа на Софийски районен съд .

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 407/14.12.2022г., издадено от ВПД Началник на 05 Районно управление към СДВР.

ОСЪЖДА В. П. С., ЕГН [ЕГН], [населено място], кв. Суха река бл.96А вх.А ет.3 ап.9, ДА ЗАПЛАТИ на Столична дирекция на вътрешните работи сторените по делото разноски в размер на 80 /осемдесет / лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

